

1. Караманъ и Балабанъ

Двѣ кучета съ тия имена, добръ наситени, се излежаватъ край прозореца на готварницата и размишляватъ за много работи въ свѣта.

„Сладко нѣщо е дружба, казва Караманъ на Балабана. Да не се караме и хапиме за напрѣдъ, а да се обичаме и почитаме като братя. Ти каквото намѣришъ, азъ каквото имамъ, ще си го дѣлимъ братски. Единъ другъ като се вардимъ отъ неприятелитъ си, животътъ ни ще бѣде щастливъ и блаженъ. Всички ще ни завиждатъ“.

„Добрѣ, много добръ ще бѣде братко! Азъ отколѣ се тѣмъхъ да ти открия туй, шо на сърдце ми тежеше“, отговори Балабанъ. „Я си помисли, прилично ли е да живѣемъ въ кавги и крамоли, когато сме при добри господари, които отъ нищо не ни лишаватъ и когато се славимъ съ своята вѣрностъ и привързаностъ къмъ хората, а пъкъ помежду си се гонимъ и ядемъ като рибитъ? Нали сме еднокръвнина?“

Слѣдъ тия думи двѣтѣ кучета се сдушаватъ, прѣгръщатъ се, търкалятъ се, милватъ се, забравятъ се, като че ли новъ животъ започватъ.

Не щешъ ли, като на зло, изхвърля се огризанъ кокалъ отъ прозореца на готварницата и побратименитъ неприятели се